

D.L., 23 rokov, Ľubochňa

MŔTVI PREDSA NEŽIJÚ

Počúvajúc hlasnú rockovú hudbu som hľadel na strieborný LCD monitor oblepený rodinnými fotkami (atypia v priamom prenose), dychtivo čítal konverzáciu osôb A a B, prepichoval očami všetky farebné pixle (ktoré už, bohužiaľ, jeden člen z našej rodiny nikdy neuvidí!), hneval sa na všetkých a kopal nohou do dreveného stolíka, ktorý skutočne za nič nemohol.

Vtom do izby vošla sestra a prebodla ma pohľadom. Hnevala sa, skrivila tvár a chytila si uši, v ktorých jej od vysokej frekvencie zvuku pískalo. Dal som nižšie volume. Nič nepovedala (však ako by aj mohla?!?), len vzala kus papiera (vopred vytrhnutého z diára) ležiaceho nevinne na stole, čerstvo ostrúhanú ceruzku a napísala mi úhladným písmom:

Prečo si opäť píšeš sám so sebou? Okamžite ten počítač vypni!

Rozzúrený, že ma upodozrieva z niečoho takého hrozného, som jej odpísal:

To som nepísal ja! To je ockova konverzácia!

Sestra sa chytila za hlavu, rukami naznačila zúboženie a opäť úhladným písmom napísala:

OCKO JE UŽ ŠTYRI ROKY MŔTVY, ZAPAMÄTAJ SI TO UŽ!!! Spamätaj sa už, preboha!

Vtom s plačom klesla na posteľ. Ten rev počuli snád' všetci... okrem nej. Bolo mi jej ľúto. I keď ja som „už nič necítil“.

Do izby vošli rodičia. A biela palica.

Ocko skričal: „Prečo čítaš moje správy, ako si to len dovoľuješ, chlapčisko jedno nevychované?“ Následne sa pozrel smerom k stene, mlčky len tak stál, akoby mal ďalšie paranoje, potom si všimol jednu osobu na neho hľadiacu (ďalšie dve zbytočne spomenúť, keďže jedna z nich už „nič necítila“ a druhá bola tá „bezpixlová“), zháčil sa, vystrašil a akoby sa bál, čupol si do rohu izby, objal sa vlastnými rukami v brániacej sa pozícii a pozoroval, čo sa bude ďalej diať.

Mama však zostala stáť vo dverách, akoby sa nič nedialo. Celá tá scéna pred ňou z jej uhla pohľadu vyzerala len ako jedna obrovská machuľa.

Schizofrenik, nepočujúca so stratou pamäti, slepá, a ja...

Ja som vlastne už štyri roky mŕtvy.